Високиятъ идеалъ

III — година.
I школна лекция
общия окултенъ класъ.
11. IX. 1923 година.
Вторникъ 7. ч. в.
— СОФИЯ —

Високиятъ идеалъ

III — година.
I щколна лекция
общия окултенъ класъ.
11. IX. 1923 година.
Вторникъ 7. ч. в.
— СОФИЯ —

ВИСОКИЯТЪ ИДЕАЛЪ.

Природата обича само ония, които иматъ високъ идеалъ. Тя ги нарича свои възлюблени дѣца и по име ги знае. А ония, които нѣматъ никакъвъ идеалъ, тѣ не сж написани въ нейната книга. Тѣ сж бракувани, оставени въ нейнитѣ изби за далечни дни, за далечни врѣмена.

Тъй щото, ако вие нѣкой пжть се усѣщате, като че никой не обрѫща внимание на васъ, като че вие сте изоставени отъ Бога, отъ природата, ще знаете, че погрѣшката е въ васъ, нѣмате високъ идеалъ. Туй е правило, това е законъ. Тъй е, другояче не може. И слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ може да поправи своя животъ, своето нещастие, всѣки ще излѣзе отъ тази забравена изба. Даже единъ отъ най-забравенитѣ въ дъното на тази изба, ако единъ день създаде единъ високъ идеалъ, той ще почне да пъпли като единъ охлювъ и нѣма да се мине дълго врѣме, ще се намѣри на повърхностьта отгорѣ. И природата ще каже: „Ето едно отъ моитѣ дѣца, което възкръсна".

Що е смъртьта въ свѣта?--Смъртьта, това е нещастието на забравенитѣ дѣца, на дѣцата безъ идеалъ. Възкръсението, това сж дѣцата на високия идеалъ, които излизатъ изъ дъното на тия изби на материалния свѣтъ. Сега, за да изпжкнешъ, или да изпъплишъ отъ такава изба, се изисква воля, се изисква безпримѣрна вѣра, която съ нищо не може да се сравни.

Има извѣстни хора въ свѣта, които казватъ: „Азъ нося каквото и да е, ямъ каквото и да е, всичко ямъ“. Не е тъй. Човѣкъ, който казва, че всичко яде, е човѣкъ съ низъкъ идеалъ. Той е всеядно животно. Онзи, който яде, трѣбва да яде най-избрани храни въ природата, които дѣйствуватъ най-хубаво. Нищо повече! Когото и да е отъ васъ, природата ще го познае. Какъ го познава? Тя всѣки день прави своитѣ изпити. И знаете ли какви отлични изпити прави? Тя, за да изпита какво се крие вжтрѣ въ гънкитѣ на вашата душа, какво се крие въ гънкитѣ на вашия умъ, сърце, туй, което вие сте скрили, какви пориви имате, и какво може да стане отъ васъ, тя създава въ градината си най-прѣкрасни плодни дървета, и ги окичва съ плодове отъ разни качества. Ще те пусне въ тази градина, и ще внимава кой плодъ ще вземешъ. Ако имашъ високъ идеалъ, и намѣришъ най-хубавия плодъ, тя ще каже „Ето едно мое умно дѣте.“ И веднага ще отбѣлѣжи въ своята книга: „Отъ тебъ човѣкъ може да стане.“ Но помързи ли те да се качишъ горѣ, тя има друго мнѣние за тебъ. Сега, тоя плодъ на дървото, трѣбва да е най-добриятъ. Може да ти коства живота, за да го вземешъ, но, ако ти се качишъ и го откжснешъ, тя ще каже: „Смѣло е това дѣте взема най-хубавото“. Но, ако туй дѣте погледне нагорѣ, и каже: „Кой ще се качва сега,“ и погледне долу да види, дали не е паднала една круша, и послѣ посѣгне отъ близкитѣ клонища да си вземе, тя казва: „Това е едно отъ забравенитѣ дѣца, отъ него човѣкъ нѣма да стане.“ Сега, забѣлѣжете всички, тя гледа само на вашитѣ вжтрѣшни стремежи. Тя само констатирва фактитѣ, само ги наблюдава, и споредъ каквото вижда, така и бѣлѣжи. Слѣдователно,

ако тя е отбѣлѣзала най-хубавото заради васъ, причина на тази бѣлѣжка сте вие. И ако тя е хроникирала нѣщо, което не ви прѣпоржчва, причина сте пакъ вие. Тя не е турила нито повече, нито по-малко. Тя е отбѣлѣзала просто факта, и отъ този фактъ тя изважда своитѣ заключения. Сега, кои сж тия заключения, които ще повлияятъ на вашия животъ? Тѣ сж вашиятъ изборъ, който вие сте направили.

Азъ ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ за пояснение на тази идея, за една египтянка, която се наричала Елтамаръ. Тя била дъщеря на най-бѣдния селянинъ въ Египетъ, но била много умна и интелигентна, добродѣтелна и много скромна. Когато тя постжпила въ училището, запиталъ я нейниятъ учитель: „Ти ще се оженишъ ли, или дѣвица ще останешъ?“ Тя казала: „Азъ имамъ само единъ идеалъ на земята. Азъ съмъ рѣшила тъй: само за царския синъ може да се оженя. Който и да е другъ, ако не е царскиятъ синъ, ще го върна. Единъ изборъ имамъ, пъкъ, ако той не дойде, азъ съмъ рѣшила да остана дѣвица.“ Ще кажете вие: „Глупава работа!“ Не, идеалъ има тя. „Ако дойде царскиятъ синъ, ще се оженя, ако не, не ми трѣбва никаква женидба.“

Гдѣ е сега приложението иа този великъ идеалъ вжтрѣ въ свѣта? Ако ще имашъ едно вѣрую, ако ще имашъ едно учение, ако ще имашъ една мѣрка, ако ще имашъ единъ образъ, ако ще имашъ едно сърце, ако ще имашъ единъ умъ, ако ще имашъ една душа, единъ духъ, този духъ да е синътъ на Истината

Сега, ще пристжпимъ къмъ сравнението. Отивашъ да посрѣщашъ слънцето. Не отивай да го посрѣщашъ, когато то вече е излѣзло четири пръста надъ хоризонта. Ти трѣбва да си на първия

лжчъ, който се покаже. Той е най-важниятъ. Той е царскиятъ синъ. Не си ли тамъ, другитѣ не струватъ. Не видишъ ли него, ти си изгубилъ изгрѣва на слънцето. Него хвани, другитѣ не ти трѣбватъ. Ти вземи него, и се върни дома. Сега, нѣкои казватъ: „Ходи ли на изгрѣвъ?“—Ходихъ. Видѣхъ какъ изгря слънцето. Азъ казвамъ: ти не си видѣлъ първия лжчъ. Другитѣ лжчи сж послѣднитѣ плодове на това велико дърво. Отъ тебъ човѣкъ нѣма да стане!

Ако отивашъ въ планината, да не казвашъ: „Азъ пия каквато и да е вода.“ Не, ако намѣришъ най-хубавия изворъ, и отидешъ да пиешъ отъ центъра, отъ тамъ, дѣто извира най-чистата вода, ти си човѣкъ съ високъ идеалъ. Отивашъ ли ти къмъ края, и кажешъ: „И отъ тукъ може да се пие“ имашъ единъ низъкъ идеалъ. Казватъ нѣкои отъ васъ: „Мога и отъ тукъ да пия.“ Не, това не е характеръ. Ученикътъ на окултната школа трѣбва да се отличава отъ всички. Отидешъ ли тамъ, при извора, макаръ че има мжчнотии, отъ центъра ще пиешъ. Който и да е, ще вземе отъ най-чистата вода. Идеалъ имашъ вече.

Ако се качишъ на нѣкой планински върхъ, пакъ сжщия законъ. Нѣкой казва: „Кждѣто и да е азъ мога да се кача.“ Не, на този планински върхъ ще изберешъ най-хубавото мѣсто, най-красивото мѣсто, да остави въ душата ти най-дълбокитѣ впечатления. И като слѣзешъ, този върхъ трѣбва да го носишъ въ сърцето си като единъ живъ върхъ. Ако четешъ книги, сжщиятъ законъ е. Прочети на най-знаменития списатель, на най-видния философъ, на най-видния проповѣдникъ!

Ако отивашъ да видишъ нѣкои картини, иди

и разгледай на най-видния художникъ, не на посрѣдствения-- на най-видния. А пъкъ, тия, обикновенитѣ картини ще видишъ, когато наблюдавашъ хората: кой кога яде... тѣхъ като наблюдавашъ, ще видишъ обикновенитѣ картини. Но като правишъ изборъ, ще идешъ да видишъ само една картина. Първата картина въ свѣта, тя е достатъчна.

Когато избирашъ приятель—сжщия законъ. Избери най-благородния, най-умния, най-интелигентния, най-добрия, съ най-чистото сърце. Мжжъ избира ли жена---сжщия законъ; жена избира ли мжжъ, пакъ сжщото. Не отстжпвайте отъ това правило! Отстжпването отъ това правило ражда хилядитѣ страдания въ този свѣтъ.

Сега, азъ говоря идейно върху нѣщата, върху принципитѣ, които трѣбва да прилагате ежедневно. Нѣкой пжть вие ще кажете, че вашиятъ идеалъ е кривъ. Хубаво. Сега е кривъ, но слѣдниятъ моментъ какъвъ идеалъ ще изберете? Да допуснемъ, днесъ вие сте пропуснали деня--не сте посрѣщнали първия лжчъ. Но утрѣ пакъ трѣбва да го посрѣщнете. Ако го посрѣщнете по сжщия начинъ, вие пакъ сте изгубили деня; но, ако днешниятъ день вие сте били примѣренъ, посрѣщнали сте първия лжчъ, и утрѣ ще посрѣщнете първия лжчъ. Така цѣлиятъ ви животъ ще се измѣни.

Когато дойдемъ да поправимъ живота си, пакъ сжщиятъ законъ. Ако искашъ да поправишъ живота си, хвани най-голѣмата погрѣшка, не се занимавай съ дребнитѣ. Хвани оная най-голѣмата погрѣшка, дръжъ я день, два, три, седмица, мѣсецъ, година, 10 години, и най-послѣ тази погрѣшка да знае, че има човѣкъ прѣдъ себе си, и да каже: „Азъ капитулир-

вамъ. Ти заслужавашъ да бждешъ на туй положение, на което се намирашъ". Има нѣкои ученици, като клѣкнатъ 2-3 пжти, като ги повалятъ 2-3 пжти на земята, казватъ: „Отъ насъ хора нѣма да станатъ", напуснатъ полесражението. Това сж хора безъ идеалъ. Ами че защо сте повикани вие на земята? За угощение ли?--Не. Васъ сж ви повикали да опитатъ, какъвъ е характерътъ, умътъ ви. И като ядете на трапезата на природата, тя наблюдава, очи има, гледа, какъ постжпвате. Вилушкитѣ, лжжицитѣ, кърпитѣ, всичко вижда, и отъ туй сжди, какво ще стане отъ васъ. Ако ви поканятъ на угощение, и ви турятъ на втората смѣна, и ви дадатъ една паница, отъ която другитѣ сж яли, вие мислите ли, че сте съ високъ идеалъ? Ще ми кажете вие сега: „Тогава какво да правимъ?" Ще носите паницата съ себе си. Ще кажете: „Моля, у васъ ще има ли една чиста паница?"--Нѣма. „Азъ си нося моята паница". Ще я дадешъ да ти сипятъ въ нея. Тъй ще ядешъ. Послѣ ще питашъ: „Съ вашата лжжица другъ ялъ ли е?" Ще си извадите лжжицата, ще си извадите вилицата, вашия ножъ . . . Разбирате ли?--Това е правило за окултнтѣ ученииици. Ама вие ще кажете сега: "Като ни поканятъ на гости, какъ ще го приложимъ това?" Ето азъ какъ бихъ угостилъ моитѣ гости. Единъ день, като ви повикамъ на гости, знаете ли, какъ ще ви гостя? Ще заржчамъ 10 пити хлѣбъ хубаво направени, хубаво опечени, при единъ майсторъ фурнаджия. най-видниятъ, най-спретнатиятъ, най-умниятъ, най-добриятъ, най-блгородниятъ фурнаджия. Него ще намѣря, той ще пече хлѣба. Тъй, ако искамъ да ви дамъ едно угощение. При това, на моята трапеза нѣма да има никакви паници, никакви ножчета, никакви вилушки. Ще туря тия 10

пити хлѣбъ, ще ви донеса грозде избрано отъ най-хубавитѣ чукани на лозето си, разбирате ли, отъ най-отбранитѣ чукани. Послѣ, ябълки, отъ най-хубавитѣ си ябълки. И тогава, ще взема по единъ гроздъ, и ще го дамъ въ ржката ви. Вашитѣ паници сж вашитѣ ржцѣ. Хлѣбътъ ще го разчупя, и ще ви дамъ по едно парче. Тъй ще ви угостя. Разбирате ли? По единъ гроздъ, по една круша, по една ябълка, по едно парче хлѣбъ, и ще си приказваме сладко, както „сладко-- медено". И мърдане нѣма да има, търкане на вилици. . . безъ шумъ ще мине. И кърпи нѣма да ви дамъ. Защо? Знаете ли, нѣма да ви дамъ кърпи. Щомъ си изцапате ржцѣтѣ, ще ви заведа при най-хубавата си чешма, ще ви кажа: измийте се тукъ, извадете си вашитѣ кърпи, и се избършете. Туй е единъ идеалъ на съзнателния животъ. Запр. много богати хора има, които сж взискателни къмъ храната, но тѣ въ морално отношение, въ умствено отношение нѣматъ такъвъ идеалъ. Азъ харесвамъ единъ богатъ човѣкъ. Той е много внимателенъ къмъ хлѣба, къмъ яденето, но въ друго отношение, да открадне —не е тъй внимателенъ. Казвамъ: добрѣ започвашъ, злѣ свършвашъ. Идеалътъ ти на физическото поле е добъръ, но въ духовния свѣтъ—отъ тебъ човѣкъ нѣма да стане.

Нѣкой казва: „Азъ мога да любя когото и да е." Не, вие не говорите истината. Азъ бихъ желалъ единъ отъ васъ да ми каже, че той може да люби когото и да е. Не само тъй да кажешъ. Ние трѣбва да поставимъ любовьта на единъ вжтрѣшенъ опитъ. Като кажешъ думата „любовь", въ нейния пъленъ смисъль, тя има свое съдържание. Какво е съдържанието на любовьта?

В ъ с в ѣ т а н и е м о ж е м ъ д а л ю б и м ъ

само Бога, нищо по вече. То е великата истина! Великата истина е тамъ. И онзи човѣкъ, който не започва съ Бога, отъ него човѣкъ не става. Ако моитѣ думи не сж вѣрни, прѣгледайте цѣлата човѣшка история, и намѣрете нѣкой, който, като е постжпилъ другояче, да е станалъ човѣкъ. Всички велики хора, всички светии, гении, учители на човѣчеството сж били хора, които сж любили само Бога. Сега, нѣкои правятъ възражения: ако е тъй учението, ние ще забравимъ хората. Не, не ще ги забравимъ, ние ще дадемъ на хората единъ идеалъ. Ако всички хора се стремѣха къмъ първия лжчъ на слънцето, ако всички хора се стремѣха къмъ идеала на Божествената Любовь, какъвъ щѣше да бжде съврѣменниятъ свѣтъ и съврѣменитѣ ваши души? Щѣха ли да бждатъ така хилави? —Не. Добрѣ. Азъ ще ви дамъ едно възражение на всички онѣзи, които казватъ тъй: „Азъ мога да любя когото и да е, азъ любя човѣчеството.“ Казвамъ: добрѣ, за да любишъ всички, трѣбва да познаешъ човѣка. Значи, щомъ любишъ човѣчеството, ти познавашъ хората, а щомъ познавашъ хората, ти можешъ да изправишъ тѣхнитѣ погрѣшки. Питамъ: ти имашъ една жена. и тя е членъ отъ човѣчеството, а ти съ нея не можешъ да живѣешъ. Защо? Имате синъ, не се разбирате. Трѣбва да се обичате. Имате дъщеря, трѣбва да се спогаждате. Отъ гдѣ познавашъ дъщеря си? Значи, лъжливо е твърдѣнието. Тъй сждя азъ. Казвате: „Много лесно е то. Моето сърце гори, умирамъ зарадъ тебъ“. Да, да, вие сте въ любовьта, която уморява хората. Това не е любовь, това е смърть, това е смрадъ. Това е любовьта на черната свѣтлина, която разлага и осмърдява, и опетнява, и развращава, и помрачава човѣшката душа. И не мислете, че този великиятъ вжтрѣ въ свѣта... Въ Бога има едно велико качество. Богъ обича въ насъ най-доброто Богъ люби въ насъ най-доброто. Вие ще намѣрите този стихъ въ Писанието: „Възлюбилъ е истината вжтрѣ въ човѣка.“ Най-възвишеното, най-чистото вжтрѣ въ насъ, това Богъ обича. Нѣкой иска да знае дали Господь се интересува за тѣхния обикновенъ животъ. За вашия обикновенъ животъ може да се интересуватъ хиляди други хора, но не и Богъ. Ако азъ съмъ слуга при нѣкой виденъ господарь, и наоколо си имамъ 10 души слуги на разположенние да ми обуватъ чорапитѣ, да ми чистятъ обущата, ще дойде ли господарьтъ ми и той да ме обува? Ще бжде ли умно? — Не. Той не се интересува за моитѣ чорапи, кой ще ги тури, той казва: „Има 10 души, които ще ги турятъ“. Той не се интересува и кой ще лъсне обущата ми. Защо? Сума ваксаджии има, щомъ имъ дадешъ 5 лв., тѣ сж готови, както искашъ да ти ваксатъ обущата. Нѣкои питатъ: „Дали Господь днесъ е доволенъ отъ моитѣ обуща?“ Че защо Господь да е доволенъ отъ твоитѣ обуща? Той може да е доволенъ отъ онзи ваксаджия, който си е турилъ за идеалъ: първиятъ човѣкъ, който дойде при мене, азъ ще му лъсна обущата най-хубаво. И ти идешъ, възприемешъ идеята на ваксаджията, казвашъ: „Дали Господь се интересува отъ моитѣ обуща?“ — Не. Той се интересува отъ ваксаджията. Идея има въ него Той ти е лъсналъ обущата най-хубаво, тъй както той разбира. Сега ще ви говоря за единъ идеалъ. Ако една жена шие риза на мжжа си, и даде пари, и вземе какъвъ да е платъ, и я мине отгорѣ—отгорѣ, тя не е жена! Не, тя трѣбва да прѣброди цѣлия градъ, и да намѣри

най-хубаво платно, тънко, копринено или най-здраво ленено, да му ушие една риза, и да си каже: „Веднъжъ ще му ушия една риза, но да я помни.“ Тя трѣбва да вложи всичкото си изкуство — това е жена съ идеалъ. Мѫжътъ отива да купи платъ за своята жена. Не да вземе една басма, и да каже: „Скѫпи врѣмена сѫ, да я позалъжа малко“. Това не е мѫжъ. Той трѣбва да прѣброци цѣлия градъ, и да купи най-хубавия платъ, да нѣма подобенъ на него Това е идеалъ въ него! Него день природата записва за жената и мѫжа, че тѣ сѫ направили най-добрия изборъ. Това е характеръ въ тѣхъ.

Избирашъ една книга за своя приятель, ще му изберешъ по възможность най-хубавата книга, и ще му я дадешъ подаръкъ. Да те помни!

Даде ти нѣкой своя албумъ да му напишешъ за споменъ нѣколко реда, ти седнешъ и казвашъ: „Хайде нѣщо отъ Петко Славейковъ: „Парице, парице, всесилна царице, . .“ — ти ще идешъ въ дъното на тази изба. Това не е идеалъ. Ти ще изберешъ, най-хубавото каквото има, ще му напишешъ, че като прочете той тия думи, да се забрави. Най-хубавото ще вложишъ. Веднъжъ ще напишешъ, ама ще напишешъ най-хубавото, което имашъ вѫтрѣ въ себе си. Щомъ го запишешъ така, пакъ пише природата: „Отъ това дѣте човѣкъ ще стане.“

Послѣ, обичашъ нѣкого, нали? И тамъ се познава каква е любовьта. Нѣкой казва: „Азъ обичамъ моя приятель“. Защо? „Ами че отлични вѣжди има, а очитѣ му тъй, да се ненарадвашъ“. Той не е разбралъ любовьта. Низъкъ идеалъ има. Другъ пъкъ казва: „Носътъ му да видишъ. . . устата му какви сѫ“. Другъ казва: „Мустачкитѣ му какви сѫ“. Тия всичкитѣ хора иматъ низъкъ идеалъ.

Ще намѣришъ вѫтрѣ въ своя приятель онова качество, което го отличава отъ всички други хора. Ще кажешъ: „Въ него има една чърта, която другитѣ я нѣматъ. Еди--каква е тя.“ Тя не е отвънка. Тя не е въ неговитѣ очи, не е въ неговия носъ, нито въ неговата уста. Тя е на най-високото мѣсто въ тия клонища. И като я намѣришъ, ще я откѫснешъ, ще я държишъ вь своята душа, ще я запишешь въ своята паметь, и природата ще пише пакъ: „Отъ това дѣте човѣкъ ще стане!“

Имате учитель, казвате: „Нашиятъ учитель е много ученъ, той по химия, по физика, по астрономия, по философия, по това, по онова, много знае.“ Не, това не е вашиятъ учитель. Това е натоварена камила. Това, което отличава вашия учитель не седи въ туй. Това сѫ панделки, това сѫ украшения, но гдѣ е шапката? И тогава, знаете ли какъ се прѣиначаватъ идеалитѣ? Учительтъ казва на ученичката тъй: „Ще си вземешъ най-хубавата шапка безъ панделки“. Тя отиде при шапкарката, която й каже: „Той, вашиятъ учитель каза тъй, но не може безъ панделки. Ако туримъ една малка панделка, шапката ще стане по-хубава“. Добрѣ. Турятъ една панделка. Но тамъ има и други, тѣ казватъ: „И отъ другата страна, ако туримъ още една панделка, ще стане още по-хубава“. И тя каже: „И менъ ми се струва, че учительтъ ще бѫде доволенъ“. Мислите ли, че тази шапка стана по цѣнна? — Не, тя изгуби своята цѣна. И да ви докажа защо изгуби своята цѣна. Прѣдставете си, че моятъ учитель ми дава едно красиво перо, съ което може да се пише отлично. Дойде нѣкой мой приятель, каже: „Чакай, азъ имамъ единъ скѫпоцѣненъ камъкъ, като едно кокоше яйце, ако го туримъ на върха на писалката, по-хубава ще стане“. Съ синджирче, тъй

го туря. Азъ пиша. Дойде другъ, казва: „И азъ имамъ единъ диамантъ, като паче яйце, да го туримъ отгорѣ, още по-хубава ще стане". Тури го. Питамъ: този писатель ще може ли да пише хубаво съ тѣзи скѫпоцѣнни камъни? — Не. Това сѫ глупавитѣ идеали на съврѣменното човѣчество. Това сѫ глупавитѣ идеали на съврѣменнитѣ ученици, това сѫ глупавитѣ идеали на съврѣменитѣ религиозни хора, които не разбиратъ онази велика Божествена искра, която трѣбва да проникне дълбоко вѫтрѣ въ нашитѣ души. Нѣкой пѫть вие казвате тъй: „Да има нѣкой да ми закачи единъ диамантъ". Хубаво, ако азъ река да закача нѣкому единъ диамантъ, трѣбва да намѣря най-голѣмия въ свѣта. Ако го намѣря, ще го закача. Ако не го намѣря, никакъвъ диамантъ не закачамъ на врата. Такъвъ трѣбва да бѫде идеальтъ и за васъ. Най-хубавото въ свѣта! Именно, по този вѫтрѣшенъ вашъ изборъ, всичкитѣ вие ще се отличавате отъ другитѣ хора.

Сега, схващате ли накѫдѣ отива моята мисъль? Схващате ли накѫдѣ отива тази рѣка, която тече сега?

Толкова врѣме не съмъ ви говорилъ. Тази вечерь азъ рѣшихъ, казахъ: тази вечерь на тия ученици ще имъ говоря, ще имъ говоря най-хубавото, най-хубавото, което мога да имъ дамъ! Ако сте схванали първиятъ лѫчъ, който излѣзе отъ Божественото, отъ васъ ученици и човѣци ще станатъ. Ако сте закъснѣли, и не сте схванали този първия лѫчъ, ще ви кажа, ученици, една горчива дума: вие ще бѫдете забравенитѣ дѣца въ дъното на тази изба.

Любящиятъ говори за любовьта, а страхливиятъ — за страха! Кой печели въ свѣта? Който говори за любовьта ли, или който говори за страха? Умниятъ говори за мѫдростьта, а глупавиятъ — за блудкавитѣ работи въ свѣта. Кой печели отъ двамата? Умниятъ гради, а глупавиятъ разсипва. Умниятъ пише, а глупавиятъ — разписва. „Азъ", казва, „съмъ се научилъ само да се разписвамъ на записа, който баща ми праща". Все се разписва. Има хора, на които цѣлиятъ животъ е само разписване. Все се разписва, че взелъ нѣщо. И когато природата погледне това нѣщо, казва: „Отъ това дѣте човѣкъ нѣма да стане". То се научило само да се разписва, а никога нищо не написва.

И тъй, всичкитѣ възвишени сѫщества, всички онѣзи братя на Всемирната Бѣла Школа, сѫ минали по този пѫть. Въ тѣхъ има великъ идеалъ. Тѣ всички все така мислятъ. И когато нѣкой братъ отъ тѣхъ рѣши да дойде на земята, какво казватъ? Той ще дойде при най-добрия. И сега, може да ми цитиратъ кой е най-добриятъ. — Който има стремежъ, който има идеалъ, най-високиятъ идеалъ. При него той ще дойде. Онзи ученикъ, на който душата трепти, всѣки день мисли за своя Учитель, при него ще дойде Учительтъ. А онзи ученикъ, който мисли за това — онова, Учительтъ ще мине покрай кѫщата му, и ще каже: „Тукъ седи единъ отъ забравенитѣ ученици," и ще си замине. А щомъ мине покрай дома на първия, ще каже: „Тукъ седи единъ отъ ученицитѣ, когото трѣбва да посѣтя тази вечерь".

Това е то великиятъ идеалъ, високиятъ идеалъ, който всички трѣбва да имате. Най-хубавото, най-възвишеното, най-красивото, най-силното, най-мощното, най-доброто, най-умното, най-правдивото, най-истинолюбивото — всичко отъ първа сте-

пенъ! Вложете, този идеалъ, и вижте какъ вашиятъ животъ ще се измѣни. Но приложение трѣбва! Седишъ, падналъ си духомъ, кажешъ: „Празно е сърцето ми, нѣма я любовьта. Какво да правя?“ Кажи: „Утрѣ ще ида да посрѣщна слънцето, и ще гледамъ да хвана първия лъчъ“.

Вие правили ли сте наблюдение сутринь, като се събудите, да видите, каква е първата ви мисъль? Природата въ туй отношение е крайно взискателна. Щомъ се събуди едно дѣте, веднага тя се спре прѣдъ него съ единъ трепетъ, задържа дишането си, и се вслушва за какво ще помисли това дѣте. Ако веднага като се събудишъ отправишъ ума си къмъ Бога, и помислишъ за тази велика Любовь, която, е изпълнила твоята душа съ всички блага, тя казва:

„Отъ това дѣте великъ човѣкъ ще стане!“

Благославяй, душе моя, Господа!
Т. м.
8. ч. в.

печ. Паничковъ — Свищовъ